

slag ihjel, inden man tog det til fornyet Forfættelse for at møde ylbligere overfor Vælgerne. Men Opføsningen fandt Sted. Det ærede Medlem indbrømmer, at „man“ — og jeg antager, at det ærede Medlem regner sig selv med — i Efteraaret 1886 var enig om at lade dette Forslag gaa i Udvalg og lade det blive liggende der for at hindre Regjeringen i at afbryde Thingets Arbejde. Er det ikke klart? (Berg: Nei!) Ingen kan faae Andet ud af det. (Berg: Nei, der staar lige det Modsatte! Væs!) Hvis det ikke er Tilfældet, saa opfordrer jeg det ærede Medlem til at forklare, hvad Meningen er. (Berg: Det staar der!) Ja, det ærede Medlem maa undskyldte, hvis det ærede Medlem vil gjøre Grin med det, saa vil jeg ikke forhandle med det ærede Medlem; men jeg vil bede ham om et Svar, og som en alvorlig Mand er han nødt til at svare. Det er det ærede Medlems Sandhedsfjærlighed, som er Gjenstand for alvorlig Tvivl, det er det, det dreier sig om. Det ærede Medlem siger, at man i 1886 lod dette Forslag gaa i Udvalg, fordi man ønskede at gjøre Finantsloven færdig. Nu spørger jeg det ærede Medlem: Var han ikke dengang med dertil? Dernæst siger det ærede Medlem: „Der var kun den Forskjel i Stillingen, at da talte man om Angrebskrig og ikke om Forhandling, om Stattenegtelser i Anledning af Provisorier o.s.v.“ Altsaa det staar ogsaa fast. I den Henseende var Situationen dengang som nu. Vi tale nu som dengang om Forhandling, og nu saa lidt som dengang om Stattenegtelser i Anledning af Provisorier. Hvorfor var det ærede Medlem da dengang med, og hvorfor er han det ikke nu? Jeg fortsætter med Opføsningen: „Nu har jeg i et fgl. privilegeret Blad, der kaldes „Nalborg Stiftstidende“ set“ o.s.v., og saa kommer Historien om dette Nalborgblad, som skulde have refereret hans Tale i et Partimøde, men det er mig uvedkommende, da jeg ikke bryder mig om dette Blad og ikke henholder mig dertil, men til en Artikel i Morgenbladet, underskrevet af N. S. Larsen, hvori der staar, at det ærede Medlem i et Partimøde den 9de Februar 1887, altsaa efter Opføsningen, og efterat Vælgene havde fundet Sted, og efterat de tidligere Grunde ikke mere vare tilstede, paany har udtalt sig for at lade dette Forslag gaa i Udvalg. Det er det, jeg henholder mig til. Nu skal jeg læse videre efter Tiden. (Berg: De læser det jo slet ikke. De kommenterer det blot!) Ja, nu skal De dog høre. Det ærede Medlem fortsætter saaledes: „Saa vil jeg her sige til det ærede Medlem fra Veire, for at han kan sige til sine Kolleger igjen, at

aldrig har Nogen hørt mig udtale anden Opfattelse af dette Forhold end den, som jeg lige siden 1877 har høvedet, at det er ganske vist Folkethingets Berettigelse at bestemme det Tidspunkt til at give Ministeriet det mulige Paastud til Opføsning, men at det vil være at gaa af Veien for Provisorismen og det provisoriske Ministerium, hvis man i Udvalg eller andetsteds handlede i den Hensigt at hengjemme.“ Det var det, det ærede Medlem aldrig var gaaet fra nogenfinde i sit Liv, altsaa aldrig nogenfinde. Og saa sjoer han til: „At det ikke kom frem i Foraaet 1887, det er klart for Alle, begrundet i, at da havde vi travlt med andre Ting, da skabtes den nye Politikk, og denne nye Politikk førte til, at Finantsministeren det næste Aar fik en lys Ide; det var i Efteraaret 1887. Man har fortalt, og hvad Finantsministeren den Gang sagde her i Salen, synes ogsaa at tyde derpaa, at han virkelig da havde faaet — hvorledes og paa hvilken Maade, vedkommer ikke mig — Visshed om, at Oppositionen, det vil sige Folkethingets Flertal, virkelig vilde lade Provisoriet gaa i Udvalg strax.“ I Anledning af dette skal jeg nu opløse, at her staar i dette Numer af Morgenbladet for 25de August i en Artikel, underskrevet af N. S. Larsen, at Hr. Berg udtalte i et Partimøde den 9de Februar 1887, altsaa efter at Vælgene havde fundet Sted, og efter at den Grund var bortfalden, som han før anførte, nemlig for at fiktive Finantslovens rolige Udarbejdelse, Følgende: „Jeg anbefaler at sende Forslagene i Udvalg, da vi een Gang ved privat Initiativ have forkastet den provisoriske Lov“. Nu er det et Spørgsmaal, jeg retter til det ærede Medlem, om han kan negte, at det er sandt, hvad der staar i „Morgenbladet“. Det ærede Medlem anførte som Svar paa, at dette Forslag ikke kom frem igjen af Udvalget, at det var, fordi Udvalget havde saa travlt med at lave ny Politikk, og at det var hans Overbevisning, at et saadant Forslag aldrig kunde hengjemes i et Udvalg. Men saa siger jeg, hvorfor har det ærede Medlem saa været med til at hengjemme det i Udvalg (Afbrudelse af Berg); jeg vil bede det ærede Medlem at høre, hvad jeg siger, og svare, hvis han kan, og hvis han ikke kan svare saa at tie stille, men saa maa det ærede Medlem finde sig i at staa som en Mand, der ikke har kunnet svare til sine egne Ord. Det ærede Medlem kan ikke her blive grebet i at have været med til gjentagende at anbefale netop det, som han i Dag betegner som Provisorisme uden at gjøre Rede for, hvorfor han har anbefalet det; thi det staar fast, at han har anbefalet det i Partiet,